

**Sinteza deciziilor pronunțate de Curtea de Justiție a Uniunii Europene în luna septembrie
2018**

Domeniul	Decizii CJUE
Apropierea legislațiilor	<p><u>Cauza C-448/17, EOS KSI Slovenko</u> - Directiva 93/13/CEE privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii, coroborată cu principiul echivalenței, se opune unei reglementări naționale care nu permite unei organizații de protecție a consumatorilor să intervină, în interesul consumatorului, într-o procedură a ordonanței de plată în legătură cu un consumator individual și să formuleze o opoziție împotriva unei astfel de ordonanțe în lipsa contestării acesteia de către consumatorul menționat, în cazul în care reglementarea respectivă supune efectiv intervenția asociațiilor de consumatori în litigiile care intră sub incidența dreptului Uniunii unor condiții mai puțin favorabile decât cele aplicabile litigiilor care intră sub incidența exclusivă a dreptului intern, aspect a cărui verificare revine instanței de trimitere.</p> <p>Directiva 93/13 se opune unei reglementări naționale care, deși prevede, în stadiul emiterii unei ordonanțe de plată împotriva unui consumator, controlul caracterului abuziv al clauzelor cuprinse într-un contract încheiat între un profesionist și acest consumator, pe de o parte, acordă unui funcționar administrativ aferent unei instanțe, care nu are statutul de magistrat, competența de a emite această ordonanță de plată și, pe de altă parte, prevede un termen de 15 zile pentru a formula opoziție și impune ca aceasta din urmă să fie motivată pe fond, în cazul în care un astfel de control din oficiu nu este prevăzut în stadiul executării ordonanței menționate, aspect a cărui verificare revine instanței de trimitere.</p> <p>Articolul 4 alineatul (2) din Directiva 93/13 trebuie interpretat în sensul că, în cazul în care un contract de credit de consum, pe de o parte, nu indică rata anuală a dobânzii aferente creditului și nu conține decât o ecuație matematică de calcul al acestei rate anuale a dobânzii aferente creditului, care nu este însoțită de elementele necesare pentru efectuarea acestui calcul, și, pe de altă parte, nu menționează rata dobânzii, o asemenea împrejurare constituie un element decisiv în cadrul analizei de către instanța națională în discuție a aspectului dacă clauza din contractul menționat referitoare la costul creditului este redactată în mod clar și inteligibil, în sensul dispoziției menționate.</p> <p><u>Cauza C-332/17, Starman</u> – Articolul 21 primul paragraf din Directiva 2011/83/UE privind drepturile consumatorilor se opune ca, în cazul în care un comerciant a pus la dispoziția ansamblului clientelei sale unul sau mai multe numere cu apelare rapidă supuse unui tarif mai ridicat decât tariful de bază, consumatorii care au încheiat deja un contract cu</p>

acest comerciant să plătească mai mult decât tariful de bază atunci când contactează acest consumator prin telefon în legătură cu acest contract.

Cauza C-287/17, Česká pojišťovna - Articolul 6 din Directiva 2011/7/UE privind combaterea întârzierii în efectuarea plăților în tranzacțiile comerciale trebuie interpretat în sensul că recunoaște creditorului care solicită despăgubirea pentru cheltuielile ce rezultă din notificările adresate debitorului din cauza efectuării cu întârziere a plăților de către acesta din urmă dreptul de a obține, în acest temei, în plus față de suma fixă de 40 de euro, prevăzută la alineatul (1) al acestui articol, o despăgubire rezonabilă, în sensul alineatului (3) al aceluiași articol, pentru partea din aceste cheltuieli care depășește această sumă fixă.

Cauza C-176/17, Profi Credit Polska – Articolul 7 alineatul (1) din Directiva 93/13/CEE privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii se opune unei reglementări naționale care permite emiterea unei ordonanțe de plată, întemeiată pe un bilet la ordin legal, care garantează o creanță născută dintr-un contract de credit de consum, în cazul în care instanța sesizată cu o cerere de emitere a unei ordonanțe de plată nu dispune de competența de a efectua o examinare a caracterului eventual abuziv al clauzelor acestui contract, având în vedere că modalitățile de exercitare a dreptului de a formula opoziție la o astfel de ordonanță nu permit să se asigure respectarea drepturilor conferite consumatorului de această directive.

Cauza C-137/17, Van Gennip BVBA - Principiul liberei circulații a articolelor pirotehnice, astfel cum este prevăzut, printre altele, la articolul 6 alineatul (2) din Directiva 2007/23/CE privind introducerea pe piață a articolelor pirotehnice, nu se opune unei reglementări naționale care interzice deținerea sau utilizarea de către consumatori și vânzarea către aceștia de articole pirotehnice de divertisment a căror conținut de compoziție pirotehnică depășește 1 kilogram, în măsura în care această reglementare este de natură să garanteze ordinea și siguranța publice și nu depășește ceea ce este necesar pentru a proteja aceste interese fundamentale, aspect care trebuie verificat de instanța de trimitere.

Articolul 10 din Directiva 2006/123/CE privind serviciile în cadrul pieței interne nu se opune unei reglementări naționale care condiționează depozitarea de articole pirotehnice conforme cu Directiva 2007/23 și destinate comerțului cu amănuntul de obținerea unei duble autorizații, și anume o autorizație federală pentru explozibili și o autorizație regională de mediu, în măsura în care ansamblul condițiilor enunțate la articolul 10 alineatul (2) din această directivă sunt îndeplinite, aspect care trebuie verificat de instanța de trimitere.

Articolul 20 din Directiva 2007/23 și articolul 1 alineatul (5) din Directiva 2006/123 trebuie interpretate în sensul că statele membre pot adopta sancțiuni penale, în măsura în care, în ceea ce privește Directiva 2007/23, aceste sancțiuni sunt eficiente, proporționale și cu efect de descurajare, iar în ceea ce privește Directiva 2006/123 normele naționale de drept penal nu au ca efect eludarea normelor aceleiași directive.

Cauza C-80/17, Juliana - Articolul 3 alineatul (1) din Directiva 72/166/CEE privind apropierea legislațiilor statelor membre cu privire la asigurarea de răspundere civilă auto și introducerea obligației de asigurare a acestei răspunderi, astfel cum a fost modificată, trebuie să fie interpretat în sensul că încheierea unui contract de asigurare de răspundere civilă pentru pagubele produse de un autovehicul este obligatorie atunci când vehiculul în cauză este încă înmatriculat într-un stat membru și este apt să circule, dar este imobilizat pe un teren privat ca urmare a simplei decizii a proprietarului său care nu mai intenționează să îl conducă.

Articolul 1 alineatul (4) din A doua directivă 84/5/CEE a Consiliului privind apropierea legislațiilor statelor membre privind asigurarea de răspundere civilă pentru pagubele produse de autovehicule, astfel cum a fost modificată, nu se opune unei legislații naționale care prevede că organismul menționat de această dispoziție are dreptul de a introduce o cerere de despăgubire atât împotriva persoanei sau a persoanelor responsabile de accident, cât și împotriva persoanei care era supusă obligației de a încheia o asigurare de răspundere civilă pentru pagubele produse de vehiculul care a provocat daunele reparate de acest organism, dar care nu a încheiat niciun contract în acest scop, chiar dacă această persoană nu ar fi responsabilă civilmente pentru accidentul în care s-au produs aceste daune.

Comunicatul de presă este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.

Cauzele conexe C-54/17 și C-55/17, Wind Tre - Noțiunea „vânzare nesolicitată”, în sensul punctului 29 din anexa I la Directiva 2005/29/CE privind practicile comerciale neloiale ale întreprinderilor de pe piața internă față de consumatori, trebuie interpretată în sensul că, sub rezerva verificărilor care urmează a fi efectuate de instanța de trimitere, aceasta include comportamente precum cele în discuție în litigiul principal, care constau, pentru un operator de telecomunicații, în comercializarea de carduri SIM (*Subscriber Identity Module*, modul de identificare a abonatului) pe care sunt preinstalate și activate în prealabil anumite servicii, precum navigarea pe internet și mesageria vocală, fără ca respectivul consumator să fi fost informat în prealabil și în mod adecvat despre această preinstalare și activare prealabilă și nici despre costurile acestor servicii.

Articolul 3 alineatul (4) din Directiva 2005/29 nu se opune unei reglementări naționale în temeiul căreia un comportament ce constituie o vânzare nesolicitată, în sensul punctului 29 din anexa I la Directiva 2005/29, precum cele în discuție în litigiul principal, trebuie apreciat din prisma dispozițiilor acestei directive, cu consecința că, potrivit acestei reglementări, autoritatea națională de reglementare, în sensul Directivei 2002/21/CE privind un cadru de reglementare comun pentru rețelele și serviciile de comunicații electronice, astfel cum a fost modificată, nu este competentă să sancționeze un asemenea comportament.

[Comunicatul de presă](http://www.curia.europa.eu) este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.

Cauza C-51/17, OTP Bank - Noțiunea „clauză care nu s-a negociat individual”, care figurează la articolul 3 alineatul (1) din Directiva 93/13/CEE privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii, trebuie interpretată în sensul că aceasta se referă în special la o clauză contractuală modificată printr-o dispoziție legislativă națională imperativă, adoptată după încheierea unui contract de împrumut cu un consumator, și care vizează suplinirea unei clauze lovite de nulitate, conținută de contractul respectiv.

Articolul 1 alineatul (2) din Directiva 93/13 trebuie interpretat în sensul că domeniul de aplicare al acestei directive nu include clauze care reflectă dispoziții imperative de drept național, inserate după încheierea unui contract de împrumut cu un consumator și care vizează suplinirea unei clauze a acestuia, lovită de nulitate, prin impunerea unui curs de schimb stabilit de Banca Națională. Cu toate acestea, o clauză referitoare la riscul de schimb valutar, precum cea în discuție în litigiul principal, nu este exclusă din domeniul de aplicare respectiv în temeiul acestei dispoziții.

Articolul 4 alineatul (2) din Directiva 93/13 trebuie interpretat în sensul că cerința potrivit căreia o clauză contractuală trebuie exprimată în mod clar și inteligibil obligă instituțiile financiare să furnizeze împrumutaților informații suficiente pentru a le permite să adopte decizii prudente și în cunoștință de cauză. În această privință, această cerință implică faptul ca o clauză referitoare la riscul de schimb valutar să fie înțeleasă de consumator atât pe planurile formal și gramatical, cât și în ceea ce privește efectele concrete ale acesteia, în sensul ca un consumator mediu normal informat, suficient de atent și de avizat să poată nu numai să cunoască posibilitatea deprecierei monedei naționale față de moneda străină în care a fost exprimat împrumutul, ci și să evalueze consecințele economice, potențial semnificative, ale unei astfel de clauze asupra obligațiilor sale financiare.

Articolul 4 din Directiva 93/13 impune ca caracterul clar și inteligibil al clauzelor contractuale să fie apreciat raportându-se, în momentul încheierii contractului, la toate circumstanțele care însoțesc încheierea contractului, precum și la toate celelalte clauze ale contractului, în

pofida faptului că unele dintre aceste clauze au fost declarate sau prezumate abuzive și din această cauză au fost anulate ulterior de legiuitorul național.

Articolul 6 alineatul (1) și articolul 7 alineatul (1) din Directiva 93/13 trebuie interpretate în sensul că îi revine instanței naționale sarcina să invoce din oficiu, în locul consumatorului în calitate sa de reclamant, eventualul caracter abuziv al unei clauze contractuale, din moment ce dispune de elementele de fapt și de drept necesare în acest scop.

[Comunicatul de presă](http://www.curia.europa.eu) este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.

Cauza C-594/16, Buccioni - Articolul 53 alineatul (1) din Directiva 2013/36/UE cu privire la accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții nu se opune divulgării unor informații confidențiale de către autoritățile competente ale statelor membre unei persoane care face o cerere în acest sens, pentru a putea introduce o acțiune în instanță civilă sau comercială având ca obiect protecția intereselor patrimoniale care i-ar fi fost afectate în urma lichidării forțate a unei instituții de credit. Cu toate acestea, cererea de divulgare trebuie să se refere la informații despre care solicitantul prezintă indicii precise și concordante care permit să se presupună în mod plauzibil că sunt relevante pentru o acțiune în instanță civilă sau comercială, al cărei obiect trebuie să fie concret identificat de solicitant și în afara căreia informațiile în discuție nu pot fi utilizate. Autorităților și instanțelor competente le revine sarcina de a pune în balanță interesul solicitantului de a dispune de informațiile în discuție și interesele legate de păstrarea confidențialității informațiilor acoperite de obligația de a păstra secretul profesional, înainte de a divulga fiecare dintre informațiile confidențiale solicitate.

Cauza C-546/16, Montte - Directiva 2014/24/UE privind achizițiile publice și de abrogare a Directivei 2004/18/CE nu se opune unei legislații naționale care permite autorităților contractante să impună în caietul de sarcini al unei atribuirii de contract potrivit unei proceduri deschise cerințe minime cu privire la evaluarea tehnică, astfel încât ofertele depuse care nu ating un punctaj minim predeterminat la finalul acestei evaluări sunt excluse de la evaluarea ulterioară realizată atât pe baza unor criterii tehnice, cât și pe baza prețului.

Articolul 66 din Directiva 2014/24 nu se opune unei legislații naționale care permite autorităților contractante să impună în caietul de sarcini al unei atribuirii de contract potrivit unei proceduri deschise cerințe minime cu privire la evaluarea tehnică, astfel încât ofertele depuse care nu ating un punctaj minim predeterminat la finalul acestei evaluări sunt excluse din fazele ulterioare ale atribuirii contractului, și aceasta indiferent de numărul de ofertanți rămași.

Cauza C-358/16, USB Europe - Articolul 54 din Directiva 2004/39/CE privind piețele instrumentelor financiare trebuie interpretat în sensul că:

- expresia „cazuri reglementate de dreptul penal”, care figurează la alineatele (1) și (3) ale acestui articol, nu acoperă situația în care autoritățile desemnate de statele membre să îndeplinească funcțiile prevăzute de această directivă adoptă o măsură, precum cea în discuție în litigiul principal, care constă în a interzice unei persoane să exercite la o întreprindere supravegheată o funcție de administrator sau o altă funcție a cărei exercitare este condiționată de obținerea unei autorizații, cu obligația de a demisiona din toate funcțiile în cel mai scurt timp, pentru motivul că persoana respectivă nu mai îndeplinește cerințele de bună reputație profesională prevăzute la articolul 9 din directiva amintită, care face parte dintre măsurile pe care autoritățile competente trebuie să le adopte în exercitarea competențelor de care dispun în temeiul dispozițiilor din titlul II din aceeași directivă. Astfel, dispoziția menționată, atunci când prevede că obligația privind secretul profesional poate fi, în mod excepțional, înlăturată în asemenea cazuri, vizează transmiterea sau utilizarea de informații confidențiale în scopul desfășurării unor urmăriri penale și, respectiv, al aplicării unor sancțiuni în conformitate cu dreptul penal național;

- obligația privind secretul profesional prevăzută la alineatul (1) al articolului menționat coroborat cu articolele 47 și 48 din cartă trebuie să fie garantată și pusă în aplicare astfel încât să se concilieze cu respectarea dreptului la apărare. Așadar, revine instanței naționale competente, atunci când o autoritate competentă invocă obligația menționată pentru a refuza comunicarea unor informații aflate în posesia sa care nu figurează în dosarul privind persoana vizată de un act care îi cauzează prejudicii, sarcina să verifice dacă aceste informații au o legătură obiectivă cu motivele reținute în privința sa și, în cazul unui răspuns afirmativ, să pună în balanță interesul persoanei în cauză de a dispune de informațiile necesare pentru a fi în măsură să își exercite pe deplin dreptul la apărare și interesele legate de menținerea confidențialității informațiilor acoperite de obligația privind secretul profesional, înainte de a decide cu privire la comunicarea fiecăreia dintre informațiile solicitate.

[Comunicatul de presă](http://www.curia.europa.eu) este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.

Cauza T-62/16, Puma/Oficiului UE pentru Proprietate Intelectuală

– Tribunalul a anulat Decizia Camerei a patra de recurs a Oficiului Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO) din 4 decembrie 2015 (cauza R 1052/2015-4) prin care aceasta a respins opoziția reclamantei pentru motivul că, în pofida similitudinii foarte ridicate dintre mărcile în conflict, publicul relevant nu ar stabili nicio legătură între acestea având în vedere produsele și, respectiv,

	<p>categoriile de public total diferite vizate de fiecare dintre aceste mărci, precum și nivelul scăzut al caracterului lor distinctiv.</p> <p>Cauzele T-639/15-T-666/15, Maria Psara ș.a./Parlamentului și T-94/16, Gavin Sheridan/Parlamentului – Tribunalul UE a confirmat refuzul Parlamentului de a acorda accesul la documentele privind indemnizațiile de călătorie și de asistență parlamentară ale eurodeputaților, întrucât respectivele documente conțineau date cu caracter personal, iar solicitanții nu au demonstrat necesitatea respectivului transfer. Comunicatul de presă este disponibil pe www.curia.europa.eu.</p>
<p>Spațiul de libertate, securitate și justiție</p>	<p>Cauza C-327/18 PPU, RO - Articolul 50 TUE trebuie interpretat în sensul că simpla notificare de către un stat membru a intenției sale de a se retrage din Uniunea Europeană în conformitate cu acest articol nu are drept consecință că, în cazul emiterii de către acest stat membru a unui mandat european de arestare împotriva unei persoane, statul membru de executare trebuie să refuze executarea acestui mandat european de arestare sau să amâne executarea sa în așteptarea unor precizări cu privire la regimul juridic care va fi aplicabil în statul membru emitent după retragerea sa din Uniunea Europeană. În lipsa unor motive serioase și întemeiate de a crede că persoana care face obiectul mandatului european de arestare menționat riscă să fie privată de drepturile recunoscute de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și de Decizia-cadru 2002/584/JAI privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre, astfel cum a fost modificată, în urma retragerii din Uniunea Europeană a statului membru emitent, statul membru de executare nu poate refuza executarea aceluiași mandat european de arestare atât timp cât statul membru emitent face parte din Uniunea Europeană. Comunicatul de presă este disponibil pe www.curia.europa.eu.</p> <p>Cauza C-310/18 PPU, Milev - Articolul 3 și articolul 4 alineatul (1) din Directiva (UE) 2016/343 privind consolidarea anumitor aspecte ale prezumției de nevinovăție și a dreptului de a fi prezent la proces în cadrul procedurilor penale nu se opun adoptării unor decizii preliminare cu caracter procedural, precum o decizie de menținere a unei măsuri de arestare preventivă luate de o autoritate judiciară, care se bazează pe suspiciuni sau pe elemente de probă incriminatoare, cu condiția ca aceste decizii să nu se refere la persoana deținută ca fiind vinovată. În schimb, această directivă nu reglementează condițiile în care pot fi adoptate deciziile de arest preventive.</p> <p>Cauza C-369/17, Ahmed - Articolul 17 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2011/95/UE privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii</p>

	<p>pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate trebuie interpretat în sensul că se opune unei legislații a unui stat membru în temeiul căreia se consideră că solicitantul protecției subsidiare a „comis o infracțiune gravă” în sensul acestei dispoziții, care poate să îl excludă de la beneficiul acestei protecții, doar pe baza pedepsei aplicabile pentru o anumită infracțiune potrivit dreptului acestui stat membru. Revine autorității sau instanței naționale competente care se pronunță cu privire la cererea de protecție subsidiară sarcina de a aprecia gravitatea infracțiunii în cauză, prin efectuarea unei examinări complete a tuturor împrejurărilor specifice cazului individual respectiv.</p> <p>Comunicatul de presă este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.</p> <p><u>Cauza C-180/17, X și Y</u> - Articolul 46 din Directiva 2013/32/UE privind procedurile comune de acordare și retragere a protecției internaționale și articolul 13 din Directiva 2008/115/CE privind standardele și procedurile comune aplicabile în statele membre pentru returnarea resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală coroborate cu articolul 18 și cu articolul 19 alineatul (2), precum și cu articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, nu se opun unei reglementări naționale care, deși prevede un apel împotriva unei hotărâri de primă instanță care confirmă o decizie prin care se respinge o cerere de protecție internațională și se impune o obligație de returnare, nu îi conferă acestei căi de atac un efect suspensiv de plin drept, chiar dacă persoana interesată invocă un risc serios de încălcare a principiului nereturnării.</p> <p><u>Cauza C-175/17, Belastingdienst</u> - Articolul 39 din Directiva 2005/85/CE privind standardele minime cu privire la procedurile din statele membre de acordare și retragere a statutului de refugiat și articolul 13 din Directiva 2008/115/CE privind standardele și procedurile comune aplicabile în statele membre pentru returnarea resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală coroborate cu articolul 18 și cu articolul 19 alineatul (2), precum și cu articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, nu se opun unei reglementări naționale care, deși prevede un apel împotriva unei hotărâri de primă instanță care confirmă o decizie prin care se respinge o cerere de protecție internațională și se impune o obligație de returnare, nu îi conferă acestei căi de atac un efect suspensiv de plin drept, chiar dacă persoana interesată invocă un risc serios de încălcare a principiului nereturnării.</p>
<p>Inițiativa cetățenească</p>	<p><u>Cauza C-717/17 P(I), Minority SafePack</u> – Curtea a respins recursul formulat de Comitetul cetățenilor ai inițiativei cetățenești europene Minority SafePack – one million signatures for diversity in Europe</p>

	<p>împotriva Ordonanței Tribunalului în cauza T-391/17, România/Comisia) prin care acesta a respins cererea sa de intervenție în susținerea concluziilor Comisiei Europene, pârâtă în primă instanță în cauza T-391/17, având ca obiect acțiunea formulată de România prin care s-a solicitat anularea Deciziei (UE) 2017/652 a Comisiei din 29 martie 2017 privind propunerea de inițiativă cetățenească intitulată „Minority SafePack – one million signatures for diversity in Europe. Organizatorii unei inițiative cetățenești nu dispun de un drept de a interveni într-un litigiu dintre un stat membru și o instituție a Uniunii, o astfel de intervenție a persoanelor fizice sau juridice fiind exclusă în mod expres în conformitate cu articolul 40 al doilea paragraf prima teză din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene. De asemenea, o propunere de inițiativă cetățenească nu poate fi asimilată cu propunerile de adoptare a unor acte juridice ale instituțiilor Uniunii.</p>
<p>Transporturi</p>	<p><u>Cauza C-601/17, Harms</u> - Regulamentul (CE) nr. 261/2004 de stabilire a unor norme comune în materie de compensare și de asistență a pasagerilor în eventualitatea refuzului la îmbarcare și anulării sau întârzierii prelungite a zborurilor și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 295/91, în special articolul 8 alineatul (1) litera (a) din acesta, trebuie interpretat în sensul că prețul biletului care trebuie luat în considerare pentru a stabili cuantumul rambursării datorate de operatorul de transport aerian unui pasager în cazul anulării unui zbor include diferența dintre suma plătită de acest pasager și cea primită de acest operator de transport aerian, care corespunde unui comision perceput de o persoană care a intervenit ca intermediar între aceștia doi, cu excepția cazului în care acest comision a fost stabilit fără știrea operatorului de transport aerian menționat, aspect a cărui verificare este de competența instanței de trimitere.</p> <p><u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.</p> <p><u>Cauza C-518/17, Rudigier</u> - Articolul 7 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 1370/2007 privind serviciile publice de transport feroviar și rutier de călători și de abrogare a Regulamentelor (CEE) nr. 1191/69 și nr. 1107/70 ale Consiliului trebuie să fie interpretat în sensul că:</p> <ul style="list-style-type: none"> - obligația de informare prealabilă pe care o prevede se aplică unor contracte de achiziții publice de servicii de transport cu autobuzul care sunt, în principiu, atribuite în conformitate cu procedurile prevăzute de Directiva 2014/24/UE privind achizițiile publice și de abrogare a Directivei 2004/18/CE sau de Directiva 2014/25/UE privind achizițiile efectuate de entitățile care își desfășoară activitatea în sectoarele apei, energiei, transporturilor și serviciilor poștale și de abrogare a Directivei 2004/17/CE; - încălcarea acestei obligații de informare prealabilă nu atrage anularea cererii de ofertă în cauză dacă sunt respectate principiile echivalenței,

	<p>efectivității și egalității de tratament, aspect a cărui verificare este de competența instanței de trimitere.</p> <p><u>Cauza C-513/17, Baumgartner</u> - Articolul 19 alineatul (2) primul paragraf din Regulamentul (CE) nr. 561/2006 privind armonizarea anumitor dispoziții ale legislației sociale în domeniul transporturilor rutiere trebuie interpretat în sensul că abilitează direct autoritățile competente ale unui stat membru să aplice o sancțiune unei întreprinderi sau unui conducător al acesteia pentru o încălcare a regulamentului menționat constatată pe teritoriul său și care nu a fost deja sancționată, chiar dacă această încălcare a fost comisă pe teritoriul unui alt stat membru, în care își are sediul această întreprindere.</p>
<p>Uniune vamală și tarif vamal comun</p>	<p><u>Cauza C-555/17, 2M-Locatel</u> - Nomenclatura Combinată care figurează în anexa I la Regulamentul (CEE) nr. 2658/87 privind Nomenclatura tarifară și statistică și Tariful vamal comun, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 1549/2006 al Comisiei, trebuie interpretată în sensul că aparatele care sunt capabile să recepționeze, să decodeze și să prelucreze semnale de televiziune transmise în direct prin utilizarea tehnologiei internetului trebuie să fie clasificate la subpoziția 8528 71 90 din aceasta, cu condiția să nu fie echipate cu un receptor de semnale videofonice (tuner) sau cu un „tuner video”, aspect a cărui verificare revine instanței de trimitere.</p> <p><u>Cauza C-471/17, Kreyenhop</u> – Nomenclatura combinată care figurează în anexa I la Regulamentul (CEE) nr. 2658/87 privind Nomenclatura tarifară și statistică și Tariful vamal comun, în versiunea care rezultă din Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 927/2012, trebuie interpretată în sensul că se încadrează în subpoziția 1902 30 10 din aceasta felurile de mâncare din fidea instant, precum cele în discuție în litigiul principal, care sunt în principal compuse dintr-un bloc de fidea prefiartă și prăjită.</p> <p><u>Cauza C-372/17, Vision Research Europe</u> - Subpoziția 8525 80 30 din Nomenclatura combinată care figurează în anexa I la Regulamentul (CEE) nr. 2658/87 privind Nomenclatura tarifară și statistică și Tariful vamal comun, în versiunea care rezultă din Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 1001/2013, trebuie interpretată în sensul că se încadrează în aceasta o cameră precum camera în discuție în litigiul principal, care are capacitatea de a capta un număr mare de imagini fotografice pe secundă și de a le păstra în memoria sa internă volatilă, de unde sunt șterse atunci când camera este oprită, și că Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 113/2014 privind clasificarea anumitor mărfuri în Nomenclatura combinată, în măsura în care este aplicabil prin analogie unor produse care au caracteristicile camerei menționate, nu este valid.</p>

<p>Politică socială</p>	<p><u>Cauza C-466/17, Motter</u> - Clauza 4 din Acordul-cadru cu privire la munca pe durată determinată încheiat la 18 martie 1999, care figurează în anexa la Directiva 1999/70/CE privind acordul-cadru cu privire la munca pe durată determinată, încheiat între CES, UNICE și CEEP, trebuie interpretată în sensul că nu se opune în principiu unei reglementări naționale care, în vederea încadrării unui lucrător într-o categorie de remunerație la momentul recrutării sale pe bază de diplome ca funcționar de carieră, ia în considerare perioadele de serviciu efectuate în temeiul unor contracte de muncă pe durată determinată în mod integral până la patru ani și, peste patru ani, în mod parțial, în limita a două treimi.</p> <p><u>Cauza C-312/17, Bedi</u> – Articolul 2 alineatul (2) din Directiva 2000/78/CE de creare a unui cadru general în favoarea egalității de tratament în ceea ce privește încadrarea în muncă și ocuparea forței de muncă trebuie interpretat în sensul că, într-o cauză precum litigiul principal, se opune dispozițiilor unei convenții colective care prevăd încetarea plății unui ajutor de tranziție, acordat în vederea garantării unui venit decent unui lucrător care și-a pierdut locul de muncă și până când acesta dispune de dreptul la o pensie pentru limită de vârstă în temeiul regimului legal de asigurări de pensii, atunci când acest lucrător îndeplinește condițiile pentru a beneficia de o pensie anticipată prevăzută pentru persoanele cu handicap grav în temeiul acestui regim.</p> <p><u>Cauza C-68/17, IR</u> - Articolul 4 alineatul (2) al doilea paragraf din Directiva 2000/78/CE de creare a unui cadru general în favoarea egalității de tratament în ceea ce privește încadrarea în muncă și ocuparea forței de muncă trebuie interpretat în sensul:</p> <ul style="list-style-type: none"> – pe de o parte, că o biserică sau o altă organizație a cărei etică este bazată pe religie sau convingeri și care gestionează o instituție spitalicească constituită sub forma unei societăți de capital de drept privat nu poate decide să își supună angajații care exercită funcții de conducere unor cerințe privind o atitudine de bună-credință și de loialitate față de această etică distincte în funcție de confesiunea sau de lipsa confesiunii acestor angajați, fără ca această decizie să poată, dacă este cazul, să facă obiectul unui control jurisdicțional efectiv care să asigure că sunt îndeplinite criteriile enunțate la articolul 4 alineatul (2) din această directivă, și – pe de altă parte, că un tratament diferențiat, referitor la cerințe privind o atitudine de bună-credință și de loialitate față de această etică, între angajații care ocupă posturi de conducere, în funcție de confesiunea sau de lipsa lor de confesiune, nu este conform cu directiva menționată decât dacă, în raport cu natura activităților profesionale vizate sau cu contextul în care sunt exercitate acestea, religia sau convingerile constituie o cerință profesională esențială, legitimă și justificată, având în vedere etica bisericii sau a organizației în cauză și
--------------------------------	---

conformă cu principiul proporționalității, aspect a cărui verificare este de competența instanței naționale.

O instanță națională sesizată cu un litigiu între două părți private este ținută, în cazul în care nu este posibilă interpretarea dreptului național aplicabil în conformitate cu articolul 4 alineatul (2) din Directiva 2000/78, să asigure, în cadrul competențelor sale, protecția juridică ce decurge pentru justițiabili din principiile generale ale dreptului Uniunii, precum principiul nediscriminării pe motive de religie sau convingeri, consacrat în prezent la articolul 21 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, și să garanteze efectul deplin al drepturilor ce decurg din acestea, lăsând neaplicată, dacă este necesar, orice dispoziție națională contrară.

[Comunicatul de presă](http://www.curia.europa.eu) este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.

Cauza C-41/17, Gonzales Castro - Articolul 7 din Directiva 92/85/CEE privind introducerea de măsuri pentru promovarea îmbunătățirii securității și a sănătății la locul de muncă în cazul lucrătoarelor gravide, care au născut de curând sau care alăptează trebuie interpretat în sensul că se aplică unei situații, precum cea în discuție în litigiul principal, în care lucrătoarea în cauză efectuează o muncă în schimburi, din care doar o parte în timpul programului de noapte.

Articolul 19 alineatul (1) din Directiva 2006/54 privind punerea în aplicare a principiului egalității de șanse și al egalității de tratament între bărbați și femei în materie de încadrare în muncă și de muncă (reformă) se aplică unei situații, precum cea în discuție în litigiul principal, în care o lucrătoare căreia i-a fost refuzată acordarea certificatului medical care să ateste existența unui risc pe care îl prezintă postul său pentru alăptare și, prin urmare, a prestației economice pentru risc pe durata alăptării, contestă în fața unei instanțe naționale sau a oricărui alt organ competent din statul membru în cauză evaluarea riscurilor pe care le prezintă postul său, atunci când această lucrătoare prezintă fapte de natură să sugereze că această evaluare nu a cuprins o analiză specifică în cadrul căreia să se ia în considerare situația sa individuală și care permit astfel să se presupună existența unei discriminări directe pe criteriul sexului în sensul Directivei 2006/54, aspect a cărui verificare este de competența instanței de trimitere. În acest caz, îi revine pârâtului sarcina să facă dovada faptului că evaluarea menționată a riscurilor a cuprins efectiv o asemenea analiză concretă și că, prin urmare, nu a existat o încălcare a principiului nediscriminării.

[Comunicatul de presă](http://www.curia.europa.eu) este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.

Cauza C-17/17, Hampshire – Articolul 8 din Directiva 2008/94/CE privind protecția lucrătorilor salariați în cazul insolvenței angajatorului trebuie interpretat în sensul că fiecare lucrător salariat în parte trebuie să beneficieze de pensie pentru limită de vârstă de cel puțin 50 % din

valoarea drepturilor sale dobândite în cadrul unui sistem suplimentar de asigurări sociale la nivel de întreprindere în cazul insolvenței angajatorului său.

În împrejurări precum cele din cauza principală, articolul 8 din Directiva 2008/94 are efect direct, astfel încât poate fi invocat în fața unei instanțe naționale de fiecare lucrător salariat pentru a contesta o decizie a unui organism precum Consiliul de administrație al Fondului de Protecție a Pensiilor, Regatul Unit.

Cauza C-527/16, Alpenrind ș.a. - Un certificat A1, eliberat de instituția competentă a unui stat membru în temeiul articolului 12 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 883/2004 privind coordonarea sistemelor de securitate socială, astfel cum a fost modificat, este obligatoriu nu numai pentru instituțiile din statul membru în care se desfășoară activitatea, ci și pentru instanțele din acest stat membru.

Un certificat A1 eliberat de o instituție competentă a unui stat membru este obligatoriu atât pentru instituțiile de securitate socială din statul membru în care se desfășoară activitatea, cât și pentru instanțele din acest stat membru atât timp cât nu a fost retras sau declarat nul de statul membru în care a fost emis, chiar dacă autoritățile competente din statul membru respectiv și din statul membru în care se desfășoară activitatea au sesizat Comisia administrativă pentru coordonarea sistemelor de securitate socială, iar aceasta a concluzionat că certificatul a fost emis în mod eronat și ar trebui să fie retras.

Un certificat A1 eliberat de o instituție competentă dintr-un stat membru este obligatoriu atât pentru instituțiile de securitate socială din statul membru în care se desfășoară activitatea, cât și pentru instanțele din acest stat membru, dacă este cazul, cu efect retroactiv, chiar dacă acest certificat a fost eliberat numai după ce statul membru respectiv a stabilit supunerea lucrătorului în cauză la asigurarea obligatorie în temeiul legislației sale.

În cazul în care un lucrător care este detașat de angajatorul său pentru a desfășura o activitate într-un alt stat membru este înlocuit de un alt lucrător detașat de un alt angajator, acest din urmă lucrător trebuie considerat ca fiind „trimis să înlocuiască o altă persoană” în sensul acestei dispoziții, astfel încât nu putea beneficia de regula specială prevăzută de dispoziția menționată pentru a continua să fie supus legislației statului membru în care angajatorul său își desfășoară în mod obișnuit activitățile.

Faptul că angajatorii celor doi lucrători în cauză au sediul în același stat membru sau faptul că aceștia au eventuale legături personale sau organizatorice sunt lipsite de relevanță în această privință.

Comunicatul de presă este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.

<p>Răspunderea extracontractuală a UE</p>	<p><u>Cauza C-346/17 P, Klein/Comisia</u> – Curtea a anulat Hotărârea Tribunalului Uniunii Europene din 28 septembrie 2016, Klein/Comisia (T-309/10 RENV prin care acesta i-a respins acțiunea având ca obiect repararea prejudiciului pretins suferit ca urmare a încălcării de către Comisia Europeană a obligațiilor care îi revin în temeiul articolului 8 din Directiva 93/42/CEE a Consiliului din 14 iunie 1993 privind dispozitivele medicale), în măsura în care prin aceasta s-a decis că domnul Christoph Klein nu a dovedit existența unei legături de cauzalitate directe și suficiente care să poată angaja răspunderea Uniunii Europene. Pentru celelalte capete de cerere, recursul a fost respins.</p>
<p>Cooperare judiciară în materie civilă</p>	<p><u>Cauza C-304/17, Löber</u> - Articolul 5 punctul 3 din Regulamentul (CE) nr. 44/2001 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială trebuie interpretat în sensul că, într-o situație în care un investitor introduce o acțiune în răspundere delictuală îndreptată împotriva unei bănci care a emis certificatul în care acesta a investit, pe baza prospectului referitor la acest certificat, instanțele de la domiciliul investitorului sunt competente, în calitate de instanțe de la locul unde s-a produs fapta prejudiciabilă, în sensul acestei dispoziții, să judece această acțiune, atunci când prejudiciul invocat constă într-un prejudiciu financiar care se produce direct asupra contului bancar al respectivului investitor deschis la o bancă stabilită în raza acestor instanțe, și că celelalte împrejurări speciale ale acestei situații concură de asemenea la atribuirea competenței în favoarea respectivelor instanțe.</p> <p><u>Cauza C-214/17, Molk</u> – Articolul 4 alineatul (3) din Protocolul de la Haga din 23 noiembrie 2007 privind legea aplicabilă obligațiilor de întreținere, aprobat în numele Comunității Europene prin Decizia 2009/941/CE a Consiliului din 30 noiembrie 2009, trebuie interpretat în sensul că nu rezultă dintr-o situație precum cea în discuție în litigiul principal, în care pensia de întreținere datorată a fost stabilită printr-o hotărâre care a dobândit autoritate de lucru judecat, la cererea creditorului și, în temeiul acestui articol 4 alineatul (3), potrivit legii forului desemnate în conformitate cu această dispoziție, că această lege se aplică unei cereri ulterioare formulate de debitor în fața instanțelor statului în care acesta își are reședința obișnuită, împotriva creditorului, în vederea reducerii acestei pensii de întreținere.</p> <p>Articolul 4 alineatul (3) din Protocolul de la Haga din 23 noiembrie 2007 trebuie interpretat în sensul că creditorul nu „sesiz[ează]”, în sensul acestui articol, autoritatea competentă din statul în care debitorul își are reședința obișnuită atunci când se înfățișează, în sensul articolului 5 din Regulamentul (CE) nr. 4/2009 privind competența, legea aplicabilă, recunoașterea și executarea hotărârilor și cooperarea în materie de obligații de întreținere, punând concluzii de respingere pe</p>

	<p>fond a cererii debitorului în cadrul unei proceduri declanșate de acesta din urmă în fața autorității competente.</p> <p><u>Cauza C-21/17, Catlin Europe</u> – Regulamentul (CE) nr. 1896/2006 de instituire a unei proceduri europene de somație de plată, precum și Regulamentul (CE) nr. 1393/2007 privind notificarea sau comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială („notificarea sau comunicarea actelor”) și abrogarea Regulamentului (CE) nr. 1348/2000 al Consiliului trebuie interpretate în sensul că, în cazul în care o somație europeană de plată este notificată sau comunicată pârâtului fără ca cererea de somație anexată la aceasta să fi fost redactată sau însoțită de o traducere într-o limbă pe care se presupune că o înțelege, astfel cum impune articolul 8 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1393/2007, pârâtul trebuie să fie informat în mod corespunzător, prin intermediul formularului tip care figurează în anexa II la acest din urmă regulament, cu privire la dreptul său de a refuza primirea actului în cauză.</p> <p>În cazul omiterii acestei formalități, îndreptarea neregularității procedurii trebuie să fie efectuată în conformitate cu dispozițiile acestui din urmă regulament, prin intermediul comunicării către persoana interesată a formularului tip care figurează în anexa II la acesta.</p> <p>În acest caz, ca urmare a neregularității procedurale care afectează notificarea sau comunicarea somației europene de plată împreună cu cererea de somație, această somație nu dobândește forță executorie, iar termenul acordat pârâtului pentru a face opoziție nu poate începe să curgă, astfel încât nu se poate aplica articolul 20 din Regulamentul nr. 1896/2006.</p>
<p>Politică externă</p>	<p><u>Cauza C-244/17, Comisia/Consiliul</u> – Curtea a anulat Decizia (UE) 2017/477 a Consiliului din 3 martie 2017 privind poziția care urmează să fie adoptată, în numele Uniunii Europene, în cadrul Consiliului de cooperare instituit în temeiul Acordului de parteneriat și cooperare consolidat dintre Uniunea Europeană și statele sale membre, pe de o parte, și Republica Kazahstan, pe de altă parte, <i>în ceea ce privește modalitățile de lucru ale Consiliului de cooperare, ale Comitetului de cooperare, ale subcomitetelor specializate sau ale oricăror alte organisme</i>, dar, din motive de securitate juridică, a menținut în vigoare efectele respectivei decizii.</p> <p>Cauzele T-715/14, Rosneft și alții/Consiliul, T-732/14 Sberbank of Russia/Consiliul, T-734/14 VTB Bank/Consiliul, T-735/14 Gazprom Neft/Consiliul, T-737/14 Vnesheconombank/Consiliul, T-739/14 PSC Prominvestbank/Consiliul, T-798/14 DenizBank/Consiliul și T-799/14 Gazprom Neft/Consiliul - Tribunalul UE a confirmat. măsurile restrictive adoptate de Consiliu împotriva mai multor bănci și întreprinderi petroliere și gaziere ruse</p>

	<p>în cadrul crizei din Ucraina. Comunicatul de presă este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.</p>
Concurență	<p>Cauza C-109/17, Bankia SA - Articolul 11 din Directiva 2005/29/CE privind practicile comerciale neloiale ale întreprinderilor de pe piața internă față de consumatori nu se opune unei reglementări naționale care interzice instanței sesizate cu procedura de executare ipotecară să verifice, din oficiu sau la cererea părților, validitatea titlului executoriu din perspectiva existenței unor practici comerciale neloiale și, în orice caz, instanței competente să se pronunțe pe fond cu privire la existența acestor practici să adopte măsuri provizorii precum suspendarea procedurii de executare ipotecară.</p> <p>Articolul 11 din Directiva 2005/29 nu se opune unei reglementări naționale care conferă caracter juridic obligatoriu unui cod de conduită cum sunt cele menționate la articolul 10 din această directive.</p>
Ajutoare de stat	<p>Cauza C-510/16, Carrefour Hypermrches - O creștere a venitului din taxele care finanțează mai multe scheme de ajutoare autorizate în raport cu previziunile notificate Comisiei Europene, precum cea în discuție în litigiul principal, constituie o modificare a unui ajutor existent, în sensul articolului 1 litera (c) din Regulamentul (CE) nr. 659/1999 de stabilire a normelor de aplicare a articolului [108 TFUE] și al articolului 4 alineatul (1) prima teză din Regulamentul (CE) nr. 794/2004 de punere în aplicare a Regulamentului nr. 659/1999, interpretate în lumina articolului 108 alineatul (3) TFUE, în afară de cazul în care această creștere rămâne inferioară pragului de 20 % prevăzut la articolul 4 alineatul (1) a doua teză de acest din urmă regulament. Într-o situație precum cea în discuție în litigiul principal, acest prag trebuie apreciat prin raportare la veniturile alocate schemelor de ajutoare în cauză, iar nu prin raportare la ajutoarele efectiv acordate.</p> <p>Cauza C-438/16 P, Comisia/Franța și IFP Energies nouvelles – Curtea a anulat Hotărârea Tribunalului Uniunii Europene din 26 mai 2016, Franța și IFP Énergies nouvelles/Comisia (T-479/11 și T-157/12, EU:T:2016:320), în măsura în care, prin această hotărâre, Tribunalul a anulat articolul 1 alineatele (3)-(5), precum și articolele 2-12 din Decizia 2012/26/UE a Comisiei din 29 iunie 2011 privind ajutorul de stat C 35/08 (ex NN 11/2008) acordat de Franța în favoarea instituției publice „Institutul Francez al Petrolului” și a trimis cauza spre rejudecare Tribunalului.</p> <p>Comunicatul de presă este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.</p>
Fiscalitate	<p>Cauza C-69/17, Gamesa Wind România - Directiva 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată, astfel cum a fost modificată, în special articolele 213, 214 și 273 din aceasta, se opune unei reglementări naționale care permite administrației fiscale să refuze</p>

	<p>unei persoane impozabile care a efectuat achiziții în perioada în care numărul de identificare în scopuri de taxă pe valoarea adăugată a fost anulat ca urmare a neprezentării unor declarații fiscale dreptul de deducere a taxei pe valoarea adăugată aferente acestor achiziții prin declarații privind taxa pe valoarea adăugată prezentate – sau prin facturi emise – ulterior reactivării numărului său de identificare, pentru simplul motiv că aceste achiziții au avut loc în perioada de dezactivare, în condițiile în care cerințele de fond sunt îndeplinite, iar dreptul de deducere nu este invocat în mod fraudulos sau abuziv.</p>
<p>Politica agricolă comună</p>	<p><u>Cauza C-4/17 P, Republica Cehă/Comisia</u> – Curtea a admis recursul formulat de Cehia și a anulat Hotărârea Tribunalului Uniunii Europene din 20 octombrie 2016, Republica Cehă/Comisia (T-141/15), precum și Decizia de punere în aplicare (UE) 2015/103 a Comisiei din 16 ianuarie 2015 de excludere de la finanțarea de către Uniunea Europeană a anumitor cheltuieli efectuate de statele membre în cadrul Fondului european de garantare agricolă (FEGA) și al Fondului european agricol pentru dezvoltare rurală (FEADR), întrucât aceasta a exclus cheltuielile efectuate de Republica Cehă în cadrul FEGA pentru măsura de protecție a podgoriilor împotriva daunelor cauzate de animale și de păsări pentru anii 2010-2012 în cuantum de 2 123 199,04 euro (Tribunalul a săvârșit o eroare de drept când a considerat că modul de redactare a articolului 11 alineatul (3) din Regulamentul nr. 479/2008 nu acoperă măsurile de protecție a podgoriilor împotriva daunelor cauzate de animale și păsări).</p>
<p>Libera circulație a capitalurilor</p>	<p><u>Cauza C-685/16, EV</u> - Articolele 63-65 TFUE se opun unei legislații naționale care supune deducerea profiturilor obținute din participații deținute la o societate de capital cu administrația și cu sediul într-un stat terț unor condiții mai stricte decât deducerea profiturilor obținute din participații deținute la o societate de capital de drept național care nu este scutită.</p>
<p>Libera circulație a persoanelor</p>	<p><u>Cauza C-618/16, Prefeta</u> - Anexa XII capitolul 2 la Actul privind condițiile de aderare la Uniunea Europeană a Republicii Ceha, a Republicii Estonia, a Republicii Cipru, a Republicii Letonia, a Republicii Lituania, a Republicii Ungare, a Republicii Malta, a Republicii Polone, a Republicii Slovenia și a Republicii Slovace și adaptările tratatelor pe care se întemeiază Uniunea Europeană trebuie interpretată în sensul că autoriza, în perioada de tranziție prevăzută de aceasta, Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord să excludă de la beneficiul articolului 7 alineatul (3) din Directiva 2004/38 privind dreptul la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre pentru cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora, un resortisant polonez, precum domnul Rafal Prefeta, care nu îndeplinea condiția prevăzută de legislația națională de a fi desfășurat o activitate de muncă înregistrată pe teritoriul său pentru o perioadă neîntreruptă de 12 luni.</p>

<p>Mediu</p>	<p><u>Cauza C-57/16 P, ClientEarth/Comisia</u> - Curtea a anulat Hotărârea Tribunalului Uniunii Europene din 13 noiembrie 2015, ClientEarth/Comisia (T-424/14 și T-425/14), precum și deciziile Comisiei Europene din 1 și 3 aprilie 2014 de respingere a cererii de acces la un raport de evaluare a impactului privind un proiect de instrument obligatoriu de definire a cadrului strategic al procedurilor de inspecție și de supraveghere bazate pe riscuri și referitoare la legislația de mediu a Uniunii Europene, precum și la un aviz al Comitetului de evaluare a impactului (Tribunalul a săvârșit erori de drept considerând că Comisia era îndreptățită să prezume că, atât timp cât aceasta nu a luat o decizie cu privire la o eventuală propunere, divulgarea documentelor întocmite în cadrul unei evaluări a impactului ar aduce, în principiu, gravă atingere procesului său decizional în curs referitor la elaborarea unei asemenea propuneri).</p>
<p>Funcție publică – agenți contractuali</p>	<p><u>Cauza T-79/17, Schoonjans/Comisiei</u> – Tribunalul a anulat decizia comisiei de evaluare a concursului intern COM/02/AST/16 (AST 2 - constituirea unei liste de rezervă pentru recrutarea de asistenți) de respingere a candidaturii domnului Alain Schoonjans (Comisia a utilizat puterea sa de apreciere în mod vădit eronat atunci când a interzis agenților din grupa de funcții IV să se prezinte la concursul intern COM/02/AST/16 (AST 2), prin urmare Tribunalul a admis excepția de nelegalitate a respectivei condiții).</p> <p><u>Cauza T-37/17, RS/Comisiei</u> – Tribunalul a anulat decizia comisiei de evaluare din cadrul concursului intern COM/02/AST/16 (AST 2 - constituirea unei liste de rezervă pentru recrutarea de asistenți) de respingere a candidaturii lui RS (Tribunalul a admis excepția de nelegalitate invocată de reclamant întrucât excluderea agenților care au luat un concediu pentru interese personale nu este justificată nici în raport cu obiectivele urmărite, nici în raport cu articolul 27 primul paragraf din Statutul funcționarilor UE).</p>
<p>Corecții financiare</p>	<p><u>Cauza T-260/16, Suedia/Comisia</u> – Tribunalul a anulat Decizia de punere în aplicare (UE) 2016/417 a Comisiei din 17 martie 2016 de excludere de la finanțarea de către Uniunea Europeană a anumitor cheltuieli efectuate de statele membre din Fondul european de garantare agricolă (FEGA) și din Fondul european agricol pentru dezvoltare rurală (FEADR) în ceea ce privește ajutoarele directe decuplate acordate Regatului Suediei în cuantum total de 8 811 286,44 euro pentru anul de cerere 2013 (în mod eronat, Comisia a recurs la metoda forfetară față de Regatul Suediei pentru a exclude de la finanțarea de către Uniune a sumei de 8 811 286,44 euro pentru anul de cerere 2013, adică 2 % din cuantumul ajutoarelor directe decuplate acordate Regatului Suediei pentru anul de cerere menționat).</p>